

ומראה להם באצבע ממש על כל טפה של רעלי המסוך בשולי הגליון.

ביחוד הזהיר את תלמידותיו לא לבקר את אספות בני בנימין ונשפיהם מפני מעשה שהיה לפנים בבני-בנימין שהצטוו בנות ישראל מאחורי הכרטיים.

אין מה לדבר—התעמולה הגדולה המתנהלת בגמנסיות ובבתי-הספר נגד הכנופיא המרעילה הצליחה מאד וכבר זכינו לראות את פריה:

תלמידי הגמנסיה העברית בירושלם מוציאים עתון בכתיב-יד בשם „גבעולים“; שערו-נא בעצמכם מה מצאתי בגליון האחרון שבא אלי מירושלם?— ירכחון קטן בחתימת אחד התלמידים בשם „ממשפחת עזמות“ ותאמינו לי כי זהו המאמר הכי מוצלח שקראתי בעתון של ילדים.

צר לי מאד שלא זכיתי להכיר את „תלמידי“ הקטן הזה, ואייה בהגיעי בשלום למהוו הפצי אשלח לו בתור „משלח-מנות“ לסורים מסוה יפה כדי שלא יציר בו „הדוה“ הקטן וכל יתר הידידים הטובים של

עזמות

יהודי שכמותו, בשביל פרנסה? וכי תאמרו: במה למשל, נופל מאמר ה„יפה“ של הר״ר קלוזנר נגד הרב קוק בעתון „ההגון“—מפרשת „לך-לך“ של איתמר בן-אבי בעתון. המרעיל את דעת הקהל? מדוע לא יצא הר״ר ביהם להתחנן לפני הקהל שיחתמו לטובת הרב קוק כמו שהוא מתחנן לחושבי ירושלם לחתם לטובת אוסישקין מטיבו ואיש חסרו של הר״ר הנכבד?

למלחכי-פנכא—פתרונים!

שתי מדות סגונות דבקו ריל בצעירי פתח-חקורה בזמן האחרון: הם קוראים את „דאר-היום“ ומתחברים לבני-בנימין, ואולם המנהל של ביה״ם לתקלאות הדואג לחנוך הדור הצעיר במושבה האמללה הזו, החליט לעמד בסדן ולשרש את העשבים הרעים האלה משרהו בעוד טוער.

מה עשה? נפל על המצאה יפה: הלך והוציא מתכנית הלמודים בכית-ספרו את שעורי הכווניקה ויתר המדעים והכנים במקומם פרק לשעורי העסול לה נגד „דאר היום“ ומדי יום ביומו, עומד המנהל על הדוכן, פורש כשטלה את העתון הצהוב לפני התלמידים והתלמידות

נגד „הכנופיא המרעילה את דעת הקהל“ ולטובת איש-הברזל.

וכי תראו בחוצות ירושלם אדם קטן הולך ושוקע בכצות ורפש, וכידו גליון חלק של ניר רך, וידעתם כי זהו הר״ר י. ביהם. לשליחות-מצוה זו התנדב, כנראה, באספה החשאית שהיתה בשבוע האחרון בבית „המדריך“ כדי לעורר את „דעת הקהל“ נגד מאמרו הידוע של איתמר בן-אבי: „ועכשיו לך-לך“! זאת אומרת, בעיטה ברגל והכרוך שפטרנו!

לעת עתה באו על החתום רק אלה שחסרו להם אמתחות גדולות ומסרון לשד״ר הגדול שלהם בצאתו „אמריקתדה“, כדי למלאות עד פיהן—כפי הבטחתו הנמורה—דולרים של הציונים למחצה באמריקה.

ר״ר ביהם הוא „נצרך“ גדול, לא עליכם, כי יש לו ביד שני „מוסדות“ העומדים כנראה על „רגלי תרנגולת“ ועיכ הכין שתי אמתחות רחבות. אין לתמה איפוא אם הוא מוסר את עצמו כיב להציל קצת את הפרסמוג' של אוסישקין. שמר לי ואשמר לך! זהו כלל גדול בעולמנו זה, כי מה לא יעשה אדם, ובמסופ

עמד על הכסא (שלא כדרכו בקדש) וצעק אלינו לא בקולו: Non Possumus! בעברית משוטה זאת אומרת: „ועכשיו, לך-לך“! ושלשהנו (רדרי י. קלוזנר, העויד מר סן וכוחב הטורים האלה) יצאנו מן האולם ובמקומנו נבחרו—נחש מי?—שלשה „שמשים רוחניים“ ולא יועצים. ספק גדול הוא אם גם אחד מהם הוא „משלנו“. לך אחד יש בין הרבנים שלנו, כוחב לי מר חילוני, והוא אומר כי עיקר התנגדותם למר סן היה לא מחמת שהטיף לרבנים בדבר „חפש המחשבה וחפש הרעה“ אלא מפני שכתוב בפרוש בתורתנו השמר לך „סן“, ואין חכמה ואין חכונה נגד פקרא שכתוב.

אם יוסף קלוזנר או יוסף דעת, אומר הרב הלז, איני יודע, אבל יוסף מכאוב בודאי. איך אומר אוסישקין? אין לך דבר העומד בפני הלצון.*

הר״ר י. ביהם, מנהל המכון הפסתורי, עסוק עכשיו בעבודה חשובה מאד: לא חלילה בנשיכות הכלבים השוטפים, אלא בקבוץ החימורז (* הרצון קרי: טעות „הבחור הנוצצער“—המערבת.

חול לישראל — הכל, קדש“ ו„משפט השלום בעיניכם — מפלצת“ — ה' הטוב, יודע אתכם ואת מחשבותיכם שם וולתי.

חכל נוסעים עכשיו „אמריקה“, אבל לכם החילונים איעץ לנסע קצת לקנוסא... מה? אינכם יודעים היכן היא קנוסא? שאלו נא את ר' בנימין ויניד לכם מיד. נסיעה זו אינה טעונה כלל טלטול הדרך וגם הוצאות לא טרובות: ירטולקה שחורה לראש באהליך ומנבעת חדישה בצאתך, זקן מגודל וכרס בולטת, יתר הפרטים בדבר משרות וכדומה אפשר להשיג ממנו בעצמו כי בקי ורגיל הוא בזה והמען שלו, כידוע במשורד ה„מורח“.

פר חילוני כותב לי:

... ושערי-נא את מצבי: שלשה ימים ושלשה לילות רצופים ישבתי בכסוי-ראש ובלא מקמרת לפי; קרבן שכזה הבאתי על מזבח הרבנות; והכל בשביל שרציתי—למה אכחזי?—להיות נבחר בין היועצים לחבורת הרבנים. ופוף דבר היה, הלא ידעת כבר שתוף העתונים, כי כל עמלי היה אך לשוא! רבנו הגדול והקדוש, גאון עוזנו,

מבעד למסוה*

(שעורים בהסתכלות)

בבואי היום להמשיך את שעורי עמכם, ממש איני יודע במה להתחיל ובמח לסיים, כי נוהג אני בזה כרב המורים בארצנו.

ובכן נתחיל ב... בחילונים: רק לפני שבועות אחדים עונתי אתכם מעט פחות ומעט יותר חילונים, אם חילונים פשוטים שאינם יודעים מאי דקאמרי רבנן או מערכים בפסלת של דחינה, ואם חולנים מהורים ואמתיים שנוהגים לומר „פטום הקשרת“ בשבת— והנה הגיעה אלי הכשורה בעתונים כי נהפכתם פתאום לרבנים ול„מוסמכים“, נלכם „חכמים“, כלכם יודעים את ה„תורה“, ולא זאת לא „שאין

(* אסיר תודה יהיה החתום פטה לקוראים אם יכתבו לו עפוי בחבת המערכת של „דאר היום“ על כל מה שקראו או שמעו בעולמנו, וזכר שישימש לו כטעימים לקוראים.—עזמות.)